

Down Világnap 2011 - *Festés a Víg színházban*

Több mint egy éve volt a világnapi festő móka, így az emlékek megkoptak, de még ma is tisztán bennem él a rendezvény hangulata. Villámgyorsan megtelt a Víg – nevéhez híven – víg gyerekekkel, és kísérőikkel.

Mi a legfelső szinten segédkeztünk Down-os csemetéknek és egészséges társaiknak valamit a vászonra varázsolni. Jómagam az alábbi három képen dolgoztam közösen a gyerekekkel, és még néhány másikon apró dolgokban, pl. háttér színezésében, besegítettem.

Csodabogyó
2011, 100x70, akril, vászon

Papageno
2011, 70x100, akril, vászon

A *Csodabogyó* és *Papageno* c. képeken szinte kizárólag Down-os gyerekek dolgoztak. Nem szerettem volna nekik az ábrázolásban és önkifejezésben szűk kereteket szabni, nem magára a képre, hanem az alkotói folyamatra szerettem volna tenni a hangsúlyt, vagyis hagytam, hogy élvezzék a színeket és kísérletezzenek, játszanak velük. Az, hogy milyen motívumok vagy elemek kerülnek a képre és azok mennyire tökéletesek, másodlagos volt; ha paca, legyen most paca, majd a végén összehangoljuk őket. Egy évig dolgoztam egy értelmi fogyatékosokkal foglalkozó gyermekotthonban művészeti tanárként, és ott legtöbb Down-os tanítványomnak ez mérhetetlen örömet, felszabadultságot adott, hiszen sokan közülük, főként az apróbbak, nem tudják úgy irányítani a kezüket, ahogy egy egzaktabb alkotás megköveteli, így pedig szabadon szárnyalhat az ecset, és a fantázia is. Ez a világnapos gyerekek körében is sikerélményt és örömet adott. Természetesen mindannyiuknak megvolt a maga koncepciója, először dolgoztak a maguk kis felületén, majd egymásnak besegítettek, én nekik, és ők nekem; de színeket, színfoltokban gondolkodtunk. Volt, aki csendesen munkálkodott, volt, aki annál hangosabban.

A *Papageno* c. kép azt hiszem, jól tükrözi a rajta munkálkodó gyerekek energiáját. Van, aki videojátékon, van, aki a képen vívja meg harcát. Nagyon dinamikus volt azon a képen dolgozni, a kisfiúk csak úgy csapkodták az ecsetet és a festéket. Valami megnevezhetetlen figura rajzolódott ki – ami mégis nevet kapott: Papageno.

Egy négy-ötéves Down-szindrómás kisfiú volt a legelhivatottabb alkotó, ő a *Csodabogyón* dolgozott. Nagy önfegyellemmel merült bele az alkotásba, és folyamatosan mesélte, hogy éppen mi történik a vásznon. A szülők próbáltak tanácsokat adni, hogy melyik szín hol mutatna jól, de ő fantasztikus humorral leszerelte őket, és járta a maga útját. Nagyon jó érzéssel töltött el, hogy ilyen önálló gondolkodással rendelkezik, ráadásul humorral is, és hogy mennyire sokat jelent neki valamit létrehozni. Már kezdődött a következő előadás a színpadon, de ő nem tárgított a vásznon mellől.

Az éjszaka titkai
2011, 100x70, akril, vásznon

Hasonló komolysággal dolgozott a rendezvény utolsó pillanataiban érkező Sára és kisfiú társa *Az éjszaka titkai* c. vásznon. Én már éppen a két másik vásznon végeztem az utolsó simításokat, hogy összehangoljam a gyerekek festékfoltjait, mikor ők megjelentek és mindenképpen festeni szerettek volna. Ennek ne legyen akadálya! Sára a maga kishölgyeit, a kisfiú pedig repülőket festett egy vásznonra. Nagyon játékosan dolgoztak együtt, a komoly úrfi és a cserfes kisasszony. Sára nem a csendes és magányos alkotó típusba tartozik; elmesélt mindent, ami csak eszébe jutott. Megismertem Szentendrét egy kislány szemével, na és az aktuális csajos történeteket is.

Mindegyik képet vidám és önfelelt gyerekek alkották, és a cél az volt, hogy az ő világuk kapjon helyet a vásznon. Azt hiszem, ez sikerült.